

Németh Zsófia Eszter:

Brikett

Fekete csillogó gombszemek, nedves orr, sötétbarna, göndör szőrzet, négy vékony láb nagy mancsokkal. Így festett Brikett, a nagydarab keverék házőrző kutya. Kedves, szelíd és szófogadó volt. Két-három éves volt, már rég nem számított kölyöknek.

Brikett sajnos nem ott élt, ahol megérdemelte volna: egy szerető családban, egy nagy kertben... Egy régi, romos, rendetlen, koszos tanyán tengette napjait. Eddig egész életében a tűző napon, hóesésben, széles időben láncra verve, egy ócska, összeeszkábált kutyaház volt az otthona. A lánc rövid, a vize mindig piszkos, étele pedig nagyon kevés volt. Gazdája soha meg nem simogatta, egy kedves szava nem volt hozzá, inkább üvöltözött vele és még verte is! Nem sok öröme volt, ha csak az nem, mikor három naponta elévetettek valami ehető maradékot.

Brikett sokat gondolkodott azon, hogy miért pont neki jutott ez a sors. Miért kell neki a lánc végén éhezve leélni az életét? Miért veri őt a gazda, ha rendszeren őrzi a tanyát? Nem tudott a kérdéseire válaszolni, nem tudta, miért van mindez így. Egyet határozott el csupán: ez nem mehet tovább! Bármilyen áron, de el kell szöknie, menekülnie innen!

Sokszor mi sem tudjuk, hogy pontosan mit kezdünk magunkkal, csak érezzük, hogy a mostani életünk nem jó, nem nekünk való. Bármilyen képesek lennénk megtenni, hogy kitörjünk vagy újrakezdjük! A sors mindig elkezd helyettünk az életünket, de sokszor nem jó helyen. De nem az a lényeg, hogy honnan jöttünk, hanem hogy mit érünk el, és hogy van-e elég erőnk belevágni valamibe, vagy elérni vágyainkat. Az életben mindig küzdeni kell, hiszen mire is lennénk büszkék, ha mindent könnyű lenne megkapni? Azt értékeljük a legjobban, amit keserves küzdelmek árán magunk érünk el, és nem azt, amit más tesz meg értünk vagy helyettünk.

Brikett szomorúan feküdt a porban szunyókálva. Észre sem vette, hogy a feje fölé ijesztően sötét, mennydörgő esőfelhők gyülekeztek: félelmetes, mérges, szürkésfekete fellegek. Egyszer többen lettek, és egészen eltakarták a napot. Egyszer csak egy óriási fényes villám hasított végig az égen. Brikett úgy megijedt, hogy hirtelen felpattant, és elkezdett rohanni. Olyan erővel rántotta meg a láncot, hogy az menten kiszakadt a helyéből. Egy ideig fel sem fogta, hogy végre szabad lett, halálra rémülve rohangált a kertben. Amikor kissé megnyugodott, már szakadt az eső. El akart indulni a háza irányába, amikor felfogta, hogy nincs többé kikötve. Olyan boldog volt, mint amilyen eddigi életében soha!

- Szabad vagyok, csoda történt! – csaholta mámorosan. Hempergett a sárban, és

önfeledten csörgette, rázta a láncát. Végre megvalósulhat az álma, és el tud szökni! Nem sokat gondolkodott azon, hogy mit is tegyen: azonnal a kerítés felé vette az irányt. Nekifutott

és teljes erejéből elrugaskodott. A következő pillanatban már túl is volt a kerítésen, és futott is volna tovább, de a lánc beakadt a lécek közé.

- Nem, az nem lehet, hogy itt találjanak meg! El kell mennem! – Addig rángatta a fejét, amíg esőtől vizes szőre miatt a feje kicsúszott a nyakörvből. Uzsgyi! Se se lánc, se nyakörv! Brikettet már senki meg nem állíthatta, hogy elinduljon az új élet felé! Amilyen gyorsan csak tudott, csak futott, futott, egyre messzebbre. Vissza se nézett. Dehogyan nézett! Soha többé nem akarta látni vén, zsémbes gazdáját, az ócska kutyaházát. Nem érdekelte, hogy mit fog gondolni a gazdája, amikor megtalálja az üres házat és a láncot! Nem tudta ugyan, hogy hova megy, csak azt, hogy az új élet felé, és hogy majd jobb gazdája lehet neki!

Hosszú ideje szaladt már, árkon-bokron át. Rég kiért már a faluból, ahol eddig lakott. De gyenge vékony lábai nem bírták sokáig. Éhesen és fáradtan bevánszorgott az útmenti bozótosba. Szerencsére talált egy sűrű bodzabokrot. Bebújt alá, és annyira összehúzta magát, amennyire csak tudta. Lecsukta boldogságtól csillogó szemeit, és azzal a mámorító gondolattal aludt el, hogy végre tényleg szabad!

Reggel arra ébredt, hogy az orrára csöpög valami. A bokor leveleiről hullottak alá a tegnapi eső cseppei. Kinyújtóztatta zsibbadt lábait, és körülnézett, hogy hol is van egyáltalán. A környéket nem ismerte. Sok szúrós bokor és magas fű nőtt arrafelé, csak egy-két vékonyka facsemete magasodott. A Nap már szépen sütött, de még hűvös volt. A kék égen báránnyfelhők kergették egymást a szelek szárnyain. Brikett kikászálódott a susnyásból, lezárta magáról a vizet, és újra elindult az út mentén.

Jókedvűen sétálgatott várva arra, hogy történjen vele valami. Sokszor megállt, szaglászott, hiszen neki itt minden új volt. Hallgatta a madarak csicsérgését, a szél susogását, a bogarak zümmögését. Brikett büszke volt magára, hogy ki mert ugrani a kerítésen, és hogy ügyesen megszökött. Az életében véget ért egy szakasz, valószínűleg a legrosszabb. Nagyokat szippantott a friss levegőből.

Fárasztó és kutyapróbáló napok következtek, amelyek egészen összefolytak Brikett fejében. A kutya csak ment és ment. Egyre szomjasabban, éhesebben, egyre gyengébben és lassabban. Néha kétségbe esett, hogy mi is lesz vele, hogy túléli-e egyáltalán, de ilyenkor mindig eszébe jutott a keserű múlt, és ez új erőt adott neki a folytatáshoz.

Egyik nap késő délután már sötétedni kezdett. A Nap lassan lebukott a felhőfüggöny mögé. A szél elcsendesedett. Zörgést hallott a mellette elterülő mező felől. Lábai megmerevedtek, moccani se bírt. Nagyon megijedt, amikor egyre közelebb hallotta a zajt. A félhomályban megpillantott két, nála kisebb testet, hosszú lompos farokkal, világító, sárga szemekkel... Ezek egyre csak közeledtek, és amikor észrevették, morogva ráugrottak. A sok hatására először szinte nem is védekezett, majd amikor észhezért, fogait csattogtatva védte az életét. Egyszerre ketten harapdálták a bundáját, és karmolták az arcát, de nem hagyta magát. Felpattant és lerázta magáról támadóit. Azok persze újra rávetették magukat. Amikor

már úgy érezte, hogy nincs tovább, ennyi volt a szabadság, hirtelen zúgó hangot hallott, és egyre világosabb lett, amire a rókák megijedtek és visszamenekültek oda, ahonnan jöttek. Brikett feltápáskodott, de mire megértette, hogy egy még furcsább és veszélyesebb lény volt a megmentője, már nem tudott elugrani előle. Óriási ütést érzett a testén, főleg a bal oldalán. Nagyot repült, majd hangos puffanással érkezett a mezőre. Az autó nem állt meg, a vezető valószínűleg csak a nagy kutya kavalkádot látta. Észre sem vette, hogy a szerencsétlen kutya csak ott hever a földön. ..

Brikett hosszú percekig keservesen és hangosan vonyítva feküdt a fűben. Egész testében remegett. Végül valahogyan távolabb vonszolta magát az úttól. Közben valamiféle drótbá beleakadt. Átbújt alatta, de többet nem bírt mozdulni. Ekkor vékony emberhangokat hallott maga mellett.

- Jaj, segítetek, akárkik is vagytok! – nyüszítette nekik. Ekkor sikoltást hallott, sok kis kéz tapogatni kezdte.

- Ez egy kutya! Nagyon vérzik! Hívd anyut! – kiabálta az egyik.
- Gyó, de hol van? – kérdezte a kisebbik.
- Az istállóban! Siess! – A fiatalabb futva indult meg a legelőn át a közeli tanya felé.

Brikett szeme előtt ekkor minden elsötétült.

Még eszméletlen volt a kutya, amikor bevitték a tanyára, és kihívták az állatorvost, aki nagyon hamar ki is ért. Brikett csak akkor ébredt eszméletére, amikor kinyitották a szemét és belevilágítottak. Már megint az a fény...

- Pupillareflex jó! – A doktor gyorsvizsgálatot végzett. Közvetlen életveszély ugyan már nem volt, de amikor a bal lábához nyúlt, a kutya nem érzett semmit. A roncsolt végtag többé már nem volt használható.

- Sajnálom, de le kell amputálni a lábát, mert ha nem teszem meg, elvérzik, és amúgy sem tudna ráállni többé.

- Akkor tegye meg! – mondta az apuka. A gyerekek az anyjukhoz szaladtak. A doktor elvitte a rendelőjébe és ott végezte el az egy órás műtétet. Az apa is elment ment, hogy majd haza tudja vinni a kutyát. Az anyuka a házban elmondta a gyerekeinek, hogy mi történt. Elmondta, hogy a kutya egyik lába „nagyon bibis” lett, ezért le kell vágni. A kisebbik először sírógörccsöt kapott és megijedt. A nagyobbik is pityogni kezdett.

- A kutyusnak nem fog fájni. Nagyon aranyos lesz! Itt fog lakni velünk, ő lesz a ti kutyátok! - bízta őket. Végül mindannyian megnyugodtak és lepihentek.

A műtétet sikeresen elvégezték. A doktor fájdalomcsillapítókat írt fel, és az apukával bevitték a még félig alvó kutyát az egyik üres istálló-bokszba.

Brikett reggel szédülve és émelyegve ébredt. Megint nem tudta, hogy hol van, de egy tál friss víz és táp is oda volt téve mellé.

- Étel, ital, jaj, végre!- örvendezett. felállt és odabicegett. Mindent megevett jó étvággal és egy csepp víz se maradt a tálkájában!

*

Három hónap telt el Brikett balesete óta. A sebe azóta begyógyult, és igazi családot kapott, amelyre mindig is vágyott. Szerető, gondoskodó családot... A gyerekek sokat játszottak vele és dögönyözték. Az anyuka minden nap bőséggel megetette, nem is volt többé sovány! De a gazdája, akit a legjobban szeretett, és akinek legjobban szót fogadott, az apuka volt. A kutya minden nap meghálálta, hogy megmentették az életét és, hogy befogadták. A tanyát és az állatokat őrizte, ha bármi baj történt, hangosan ugatott.

Brikett sokszor felidézte azt az időt, amikor még a lánc végén ábrándozott egy szebb életről, szinte reménytelenül. Akkor mindez csak álom volt, de valósággá vált!

- Sosem fogom megbánni, hogy elszöktem onnan! Megszabadultam a gonosz gazdámtól, nem fogok éhezni és fájni többet! Végre családom lett... - ennél szebb életet valóban nem is kívánhatott volna magának.

A kutya egész életében a tanyán maradt, és boldogabb volt három lábon, mint valaha lehetett volna négy lábon... Brikett valójában a balesetének „köszönhet”, hogy otthonra lelt és teljes lett az élete.

Budapest, 2010. április 23.